

Még most, hónapok múltán sem tudnám eldönteni, hogy tündérmesébe csöppentem inkább vagy egy horror történetbe. Pedig sokat törtem rajta a fejem, mióta megismertem őket.

A rémisztő események után, amiket átéltem, az utóbbi felé hajlom. A boldogság viszont, amit a puszta léte okoz, nem hagyja meglátnom a maguk valójában a dolgokat. Pedig, ezektől minden épeszű ember fejvesztve menekülne. Én azonban, mintha csak egy felhőn keresztül nézném az eseményeket. Ez a felhő pedig, meggátolja a tisztán látásomat. Bárhová nézek, bármerre járok, mindig az ő arcát látom kiemelkedni belőle.

Bármi történik velem, tudom, ez az ára annak, hogy vele lehetek. És ezért semmit nem érzek túl drágának.

De vajon ő mennyit hajlandó fizetni azért, hogy velem legyen?

...

– Gyere! – szólított. – Bemutatlak valakinek.

Felnyögtem. Tudatában voltam, hogy ez elkerülhetetlen a mai napon. Ismerkedések egész sora fog következni. Így hát, megadóan követtem, szinte futólépésben, mert míg én a kocsi zárjával bajlódtam, ő már ott is hagyott. Közben kétségbeesetten igyekeztem elkerülni, hogy szétszórjam a dolgaimat. Ráadásul, vesztésre elegánsan akartam kinézni az első munkanapomon, ezért kicsit kiöltöztem. A szokásosnál magasabb cipősarok viszont, alattomos merénylőként viselkedett a csúszós úton, minden lépésnél meg akart gátolni a járásban. Kis híján sikerült is neki.

Csak akkor vettem észre, hogy megérkeztünk, mikor majdnem nekimentem valakinek. Az illető elkapott, nehogy összeütközzünk. Közben azonban a tankönyvek kiestek a kezemből. Hiába nyúltam utánuk, már nem értem el őket. Tehetetlenül vártam, hogy koppanjanak a betonon, de nem így történt, közben pedig valami más vonta magára a figyelmem.

A szemem sarkából észrevettem egy hatalmas fekete autót. Egy másodperc erejéig arra fordultam, és minden erő kiment amúgy is csetlő-botló lábaimból, mikor felismertem a járművet.

Shane valakivel beszélgetett, de nem értettem mit mond, mint ahogy azt sem, hogy a kellemes női hang mit válaszol rá.

Nagyon lassan néztem fel arra a férfira, aki még mindig tartott a vállaimnál fogva. Ez most ugyancsak jól jött. Ha elengedett volna, egészen biztosan összecsuclok, mint egy rongybaba.

Tudtam, még mielőtt valóban megpillantottam volna, hogy kit fogok látni: a férfit, akivel majdnem karamboloztam, és akiről álmodtam. Most már biztos lehettem benne, hogy nem a túl élénk képzeletem üzött belőlem csúfot. Egy és ugyanaz személy volt mindkettő.

Messziről csak azt láttam, hogy nagyon sötét a szeme. Most már azt is meg tudtam állapítani, hogy teljesen fekete. Némi vidámság csillogott benne. Nem volt olyan ingerült, mint előző nap. Szép vonalú szája is gúnyos mosolyra húzódott, miközben nézett. Arcáról, ami tökéletesebb volt, mint bármi – akár élő, akár élettelen dolog –, amit valaha is láttam, egyszerűen képtelen voltam elfordítani a tekintetem.

– Úgy tűnik, mi lépten-nyomon egymásba botlunk – szólalt meg nagyon halkán. A hangjában ott bujkált a visszafojtott nevetés. – Ami azt illeti, szó szerint.